

— Туй го искамъ, и нужно е да ся погрижешъ и да извършишъ избавленіето имъ.

— Ще ся погряжъ до колкото можъ. И да вы кажъ правото, погряжихъ ся до сега и нѣщичко съмъ посвършила.

— Да го чуемъ.

— Влѣзохъ веднѣжъ въ тъмницѣтъ на годѣмото заплѣ. И вѣтрѣ въ единъ хлѣбъ бѣхъ скрѣла едина малка сѣкырка и една пилъ хубавъ. Вторый пѣтъ като влѣзохъ въ другъ единъ хлѣбъ бѣхъ турѣла двѣ пицовчета за въ джобъ пѣлни. Сякамъ че това е доволно юначество.

— Ты си бесцѣнна жена!

— Азъ си правя дѣлность-тъ.

— Името ти прилича ти Діаманто (ялмазена). Но не можъ ли да ся запознаешъ съ женѣтъ на тъмничника и да ѣ заслѣнимъ очитѣ съ злато?

— Ще ся помѣча.

— Знаешъ ли дѣ живѣе тъмничникѣтъ?

— На Султанъ-Мехмедъ, една зелена, ниска кѣща.

— Какъ го казвагъ тъмничника?

— Арифъ-ага.

— Добръ; кога е тѣй върши ѣ земи и пары съ себе си, колкото мыслишъ че можѣтъ да потрѣбать.

— Искамъ хыляда златы.

— Да ти ся броятъ! Авраме, чувай да наброишъ.

— Не съмъ свършила още...

— Що има?

— Ще ти кажъ нѣщо на ухото.

Сѣката която имаше женскый гласъ ся наведе къмъ ухото на главатаря на тѣзи таинственѣ четѣ и му пришепнѣ нѣщо.

— Добръ, ако можешъ, рече той, ако ли не, нека пропаднѣтъ.

— На онѣзъ минутѣ ся похлопахъ вратата на стѣпѣтъ.